

Glavo sklanjaš nizko, niže
in oči ti v tla strme.

Nekdo joka se nekje.

Glas gre iz daljav.

Glas gre bliže.

Zdaj je tukaj že.

Tukaj. Pred menoj.

Tih, zamolkel, plah.

Oče — ah!

Ves ta jok in znoj

mraz in puh je — tvoj!

Oče, tebe me je — strah!

Kaj si zdrznil se tako?

Kaj obračaš se od mene?

Trudno stopaš in težkó.

Opotekaš se. Nobene

ni stopinje čuti. Jok samo

tvoj se sliši.

Tih, čimdalje tiši.

Mesec gasne . . .

O zakaj

si prišel, če plakajoč

moraš spet nazaj

v tuji svet in v noč skoz noč?

E. L.:

Drugu.

V isokih, bledih sten in zamreženih oken zel pogled.

Za njimi mlada, v grobu pokopana duša druga.

Drug moj! Bled je tvoj obraz in žalosten!

Vel šopek nad leži na tebi, smrt stoji ob vznožju!

Tebe pa boli junaštvo tvoje, sila tvoja, zlomljena na veke.

Žal ti je življenja mladega in rož duhtečih.

Iz varljivih sanj življenja toneš že v težak, nečuten in nevzdramen sen. —

Od daleč sem te čutil ono strašno noč.

Umrla polovica duše moje, pol srca uvelo, pol življenja mojega propalo.

Druga polovica je preslaba za vso strast ljubezni in sovraštva.

V hrepenenju po nekdanjih časih gine, pa ti poje pesem tvoje
smrti in akorde mojih boli.

